

Fővárosi Ítéltábla
5.Pf.20.188/2018/11/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kisházi János ügyvéd által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek – a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mischinger Ádám ügyvéd) által képviselt alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen jogalap nélküli gazdagodás visszafizetése iránt indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 2017. december 13. napján meghozott 20.P.20.464/2016/24. számú ítélete ellen a felperes részéről 25. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a kiegészítéssel, hogy az állam által a felperes költségmentessége folytán viselendő illeték összege 15.100 (tizenötezer-száz) forint.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 20.100 (húszezer-száz) forint fellebbezési illetéket a felperes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetével 251.285 forint és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét elsődlegesen arra alapította, hogy közte és az alperes jogelődje között 2008. november 11-én a kamatban való megállapodás hiányában nem jött létre kölcsönszerződés, másodlagosan pedig arra, hogy a szerződés alaki okból érvénytelen, mert a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 210. § (2) bekezdésében foglaltak ellenére az ügyleti kamat mértékét nem foglalták írásba, ami a szerződés Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 200. § (2) bekezdésén és a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontján alapuló érvénytelenségét eredményezi. Harmadlagosan az alperest arra alapítottan kérte marasztalni, hogy a perbeli szerződés a 2014. évi LXXVII. törvény 2. § (1) bekezdés c) pontja alapján nem deviza, hanem forint alapú szerződés, míg negyedlegesen az árfolyamkockázat árhárítását tartalmazó szerződési feltételek tisztességtelenségére alapítottan a szerződés hatályossá nyilvánításával egyidejűleg az elszámolás körében kért marasztalást.

Az alperes ellenkérelme elsősorban a per megszüntetésére irányult, mert álláspontja szerint a kereset nem felel meg a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 törvény) 37. § (1) bekezdésében foglaltaknak, másodsorban pedig a választottbírósági kikötés miatt rendes bíróság nem bírálhatja el

a jogvitát. Érdemi védekezése a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult, állítva, hogy a szerződés létrejött és az a felperes által megjelölt érvénytelenségi okokkal nem érintett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte 65.000 forint + áfa perköltség alperesnek való megfizetésére. Rendelkezett arról, hogy a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint a bíróság megállapította, hogy a kölcsön összegéből, a futamidőből és a havi törlesztőrészlet összegéből a kamat mértéke egyszerű képlet segítségével kiszámítható, de a 44/1997. (III. 5.) Korm. rendelet alapján a szerződésben feltüntetett THM-ből is meghatározható az ügyleti kamat, ami 13,97 %-ra tehető. Az előbbiekből következően – figyelemmel az 1/2016. számú Polgári Jogegységi határozatra is – a szerződés létrejött és az a felperes által felhozott alaki okból nem érvénytelen, mert az ügyleti kamat mértékében történő megállapodást is írásba foglalták, hiszen amennyiben a tőke összegében a törlesztőrészletek számában és összegében megállapodtak, úgy értelemszerűen megállapodtak a tőkeösszeget terhelő kamat mértékében is. A felperes csupán állította, de nem igazolta, hogy a perbeli szerződés forint hitel-szerződés lett volna, ezzel szemben a szerződést magába foglaló okiratból és az általános szerződési feltételekből (a továbbiakban: ÁSZF) kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felek deviza alapú szerződést kötöttek.

Az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződési feltételek tisztességtelensége kapcsán abból indult ki, hogy a kölcsönszerződés VII. pontja világosan és érthetően fogalmazza meg, hogy az árfolyam változásának kockázatát a felperes köteles viselni, amiből egyértelműnek kellett lennie a felperes számára, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül őt terheli. Megállapította, hogy a 6/2013. számú Polgári Jogegységi határozatban írt követelményeknek megfelelően a felperes a szerződés megszövegezése alapján is kellő tájékoztatást kapott arról, hogy a szerződés deviza alapú szerződés és a devizaárfolyamok mozgásából eredő kockázatot – az akár negatív, akár pozitív kihatású – neki kell viselni. Amennyiben a szerződés szövegéből mégsem tudta volna értelmezni az ügylet kockázatait, úgy az általa aláírt és teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt kockázatfeltáró nyilatkozatból kétséget kizáró módon meg kellett értenie a devizahitelezésben rejlő, őt, mint adóst terhelő esetleges kockázati tényezők mibenlétét és azoknak a megkötött szerződésre gyakorolt hatását. Az előbbi indokok alapján az alperes jogelődjének tájékoztatását – ami szerződéses kikötés is volt egyben – megfelelőnek és elegendőnek ítélte meg, kitérve arra, hogy a felperes azt felhívás ellenére nem bizonyította, hogy a kockázatvállalásának korlátozottságára utaló tájékoztatást kapott volna. A számviteli törvény rendelkezéseit a jogvita elbírálása szempontjából közömbösnek tartotta, ezért a felperes ezzel kapcsolatos hivatkozásait figyelmen kívül hagyta.

A per megszüntetésére egyrészt azért nem látott lehetőséget, mert a felperes keresete az elszámolás körében megfelelt a DH2 törvény rendelkezéseinek, másrészt a választottbírói szerződés általános szerződési feltételekben való kikötése az 1/2013. számú Polgári Jogegységi határozat szerint tisztességtelennek minősül. A pereszes felperest a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes ügyvédi munkadíjából álló perköltségének megfizetésére.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása, a kereset teljesítése és az alperes perköltségben marasztalása iránt a felperes fellebbezett. Fellebbezésében és annak indokai kiegészítését tartalmazó Pf.7. sorszámú beadványában elsősorban azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában lényegében érvényessé nyilvánította az ügyleti kamat mértékének utólagos megállapítása révén a szerződést, részletesen kifejtve azokat az indokokat, ami miatt az érvényessé nyilvánítást

dogmatikailag helytelennek és logikailag ellentmondásosnak tartja, mert adott esetben nem volt lehetőség az érvénytelenség okából eredő tényleges érdeksérelem bíróság általi orvoslására. Álláspontja szerint a szerződés említett módon való érvényessé nyilvánítását a Hpt. 213. § (3) bekezdése sem teszi lehetővé, mert az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonása során kizárólag a fogyasztó érdekeit veheti figyelembe a bíróság. Ezenkívül a Ptk. 205/B. § (1) bekezdése alapján sem fogadható el, hogy a bíróság beavatkozása révén válják utólag a szerződés részévé egy kifejezetten tájékoztatási kötelezettség alá eső lényeges tartalmi elem.

Az árfolyamkockázat áthárításának tisztességtelenségére alapított kereset kapcsán elsősorban azzal érvelt, hogy az árfolyamkockázat viselésének kötelezettsége és az erről szóló tájékoztatás a szerződés mellékletét képező üzletszabályzatban található, arra az egyedi rész utalást sem tartalmaz, amiből azt a következtetést vonta le, hogy az üzletszabályzat az egyedi szerződéssel ellentétes rendelkezéseket foglal magába, így az üzletszabályzat árfolyamkockázattal kapcsolatos rendelkezései a Ptk. 205/C. §-a szerint nem váltak a szerződés részévé. Fenntartva az elsőfokú eljárásban előterjesztett nyilatkozatait, hivatkozott a 93/13/EGK irányelv 4. cikk (2) bekezdésében és 5. cikkében foglaltak értelmezése körében a bíróság számára kötelező és irányadó előzetes döntéshozatali eljárásokban meghozott döntésekre, különösen az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) C-186/16. számú ítéletét (a továbbiakban: „Andriciuc és társai” ítélet) kiemelve, hogy az EUB szerint az átláthatóság követelményét kiterjesztő módon kell értelmezni, azon tartalmi vagy gyakorlati értelemben vett átláthatóságot kell érteni. Az EUB ítéleteiben nevesített „gazdasági következmény” az adott perbeli konstrukció esetén az, hogy a törlesztőrészlet emelkedésén túlmenően a tartozás is jelentős mértékben megnövekedhet, amely tény a kockázattaljáró nyilatkozat nem említi. Az alperes jogelődje nem hívta fel a figyelmét arra, hogy az árfolyamváltozás, a külföldi kamatlábak emelkedése és a forint leértékelődése miatt tartozása olyan mértékben is megnövekedhet, amely a számára fizetési nehézséget okozhat, nem kapott továbbá tájékoztatást arról sem, hogy a forint súlyosan leértékelődhet, enélkül viszont nem volt elvárható tőle, hogy hosszú távra megalapozott gazdasági döntést tudjon hozni. A kockázattaljárás ezen kívül nem tartalmaz kifejezett figyelemfelhívást az árfolyamváltozás futamidő alatt várható irányára, minimális/maximális értékére és arra, hogy a deviza alapú kölcsönök esetén a kamatelőny nagy biztonsággal prognosztizálható árfolyamvesztéshez vezethet a fogyasztó oldalán. A tájékoztatás nem felel meg annak az EUB által felállított elvárásnak, hogy abból következtethessen arra, hogy a nemzeti fizetőeszköz súlyos romlása valójában milyen következménnyel jár az ő számára. Hangsúlyozta, hogy az „Andriciuc és társai” ítélet 50. pontjában foglaltak szerint a pénzügyi szolgáltató minden olyan releváns tény köteles közölni a fogyasztóval a tájékoztatás körében, amelyről egyébként tudomása volt. Az alperes jogelődjének ezért közölnie kellett volna az árfolyam mozgását befolyásoló valamennyi információt, így például az országbesorolást, azt, hogy Magyarország rossz gazdasági mutatói 2006. és 2010. között hosszútávon nem biztosítják a kiegyensúlyozott árfolyamszintet a forint/CHF viszonylatában, továbbá, hogy intervenciós sáv hiányában az MNB-nek nem maradt eszköze a forint romlásának megakadályozására. Ezeket a tényeket az alperes jogelődje ismerte, hiszen az MNB által készített tanulmányok világosan előrevetítették a devizahitelezésben rejlő problémákat. Az előbbiekre tekintettel arról kellett volna tájékoztatást nyújtania, hogy a tőke és a törlesztőösszeg korlátlan forintromlás esetén korlátlanul fog növekedni, amihez képest a nyilatkozatban alkalmazott jelentős kifejezés megtévesztő is. A világos és érthető tájékoztatás alapelvéből kiindulva nem fogadható el az a vélekedés, hogy az átlag és körültekintő fogyasztó tudhatta volna, hogy a törlesztőrészlet emelkedése egyben a tartozás mértékének növekedését is magával vonja. Amennyiben az alperes jogelődje erről a tényről tájékoztatta volna, akkor lehetséges, hogy ennek tudatában nem köti meg a szerződést. Az „Andriciuc és társai” ítélet 33. pontjában a tájékoztatás idejével kapcsolatosan kifejtettek kapcsán rámutatott, hogy a kockázattaljárást a szerződéssel egyidejűleg tudta meg, így objektív sem állt

kellő idő rendelkezésére ahhoz, hogy megalapozott döntést hozhasson.

Az ügyleti kamat feltüntetésének hiánya kapcsán hivatkozott arra, hogy a perbeli szerződés nem felel meg az „Andriciuc és társai” ítélet indokolása 32., 34. és 35. pontjaiban meghatározott kritériumoknak, mert a szerződés a kölcsön összegét kirovó pénznemben nem, csupán lerovó pénznemben határozza meg és nem tartalmazza azt a számítási módot és árfolyamot, amely számítási móddal a kirovó pénznem a lerovó pénznemben is meghatározható. Erre figyelemmel a CHF-alapú feltétel a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján tisztességtelen és a 209/A. § (2) bekezdése alapján semmis. Az ügyleti kamat az ÁSZF III.9. pontjában található képlet alapján – az abban szereplő két ismeretlen okán – kiszámíthatatlan. Sem a szerződés, sem az ÁSZF nem tartalmazza azt a számítási módszert, amire az alperes az ügyleti kamat kiszámíthatósága körében hivatkozik. A szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjába ütközés okán is semmis, tekintve, hogy annak III. pontja nem tartalmazza a THM számítása során figyelembe nem vett egyéb költségeket, azok meghatározását és összegét, vagy az ezekre vonatkozó becslést.

A Pf.9. sorszámú beadványában a fellebbezése indokait kiegészítette azzal, hogy a C-51/17. számú előzetes döntéshozatali eljárásban meghozott ítélet (a továbbiakban: „Ilyés és társa” ítélet) szerint a szerződési feltétel tisztességtelen jellegét a bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie. Az alperes jogelődje által alkalmazott kockázatfeltáró nyilatkozat annak elégtelen tartalma miatt tisztességtelen [Ptk. 209. § (1) bekezdés]. Tényként állapítható meg, hogy adott esetben az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás hiányos volt, mert a kockázatfeltáró nyilatkozat nem felel meg az „Ilyés és társa” ítélet 74-75-76. és 78. pontjaiban foglalt követelményeknek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult. Az elsőfokú eljárásban előadott védekezésére visszautalva a fellebbezés kapcsán kiemelte, hogy a kölcsönszerződés létrejött, ami tartalmazza a felek ügyleti kamatban történő megállapodását. Az ÁSZF III.9. pontjában a felperes a szerződés aláírásakor megismerte a szerződéskötéskor fennálló fizetési kötelezettségét, hiszen a szerződés a kölcsön összege mellett a törlesztőrészeket számát és összegét, ekként a Ptk. 523. §-a szerinti valamennyi lényeges tartalmi elemet magában foglalja, ami miatt a felperes elsődleges keresete alaptalan. A százalékos mértékben kifejezett ügyleti kamat feltüntetésének hiánya nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét, egyebekben ez kizárólag alaki hiányossággént értékelhető, ami nem eredményezett érdeksérelmet a felperes számára. Arra az esetre, ha az ítéletábról eltérő álláspontra helyezkedne, kérte a szerződés érvényessé nyilvánítását évi 13,97 %-os ügyleti kamat megállapításával. Hangsúlyozta, hogy a felperes marasztalási keresete azért sem lehet eredményes, mert a felek a DH2 törvénynek megfelelően elszámoltak egymással, továbbá a kölcsönszerződés a 2015. évi CXLV. törvény alapján forintosításra került, aminek folytán tartalmazza a felperes fizetési kötelezettségét az irányadó ügyleti kamatlábra is figyelemmel. A felperes állításával ellentétben a felek között deviza alapú kölcsönszerződés jött létre, jogelődje az árfolyamkockázatról a vonatkozó jogszabályoknak és az irányadó ítélkezési gyakorlatnak egyaránt megfelelő tájékoztatást adott a felperes számára. Kiemelte, hogy a jogelődje által alkalmazott kockázatfeltáró nyilatkozat tartalmával azonos, illetve azzal lényegében megegyező tájékoztatást a Fővárosi Ítéletábról a megjelölt eseti döntéseiben megfelelően minősítve helybenhagyta az árfolyamkockázattal kapcsolatos keresetet elutasító elsőfokú ítéletet.

A fellebbezési ellenkérelem kiegészítését tartalmazó Pf.10. sorszámú beadványában az alperes kiemelte, hogy a kölcsönszerződés egyedi része és az ÁSZF rendelkezései között nincs eltérés. A szerződés VI. pontja kifejezetten tartalmazza az árfolyamkockázat feltárását, amely nyilatkozat az „Ilyés és társa” ítéletben foglaltaknak – amely megítélése szerint ebben a tekintetben a 2/2014.

Polgári Jogegységi határozathoz képest újdonságot nem tartalmaz – megfelel, mert tartalmazza az árfolyamkockázat ismertetését, továbbá azt, hogy ez az adós által fizetendő törlesztőrészlet összegét megnöveli. Az előbbi tartalmú nyilatkozatból egy általánosan tájékozott és gondosan, illetve észszerűen eljáró fogyasztó számára világosan és érthetően kitűnik, hogy a jogügyletben van árfolyamkockázat, ami kizárólag őt terheli és ennek következményeként a törlesztőrészletek növekedhetnek. A nem körültekintően eljáró fogyasztó számára a kockázatfeltáró nyilatkozat önhibájából eredően nem érthető. Ebben a körben megítélése szerint jelentőséget kell tulajdonítani annak, hogy a perbeli szerződés nagy összegű kölcsön felvételére irányult, amely egy átlagos fogyasztó számára nem mindennapi esemény, így a felperessel szemben támasztott követelmény volt, hogy körültekintően és figyelmesen járjon el. Lehetősége volt a felperesnek az alperes jogelődjéhez kérdéseket intézni és a szerződést aláírás előtt megfontolni. A felperes saját érdekkörébe eső mulasztás, ha az előbbi jogával nem élt és a szerződést tartalmazó okiratot elolvasás nélkül írta alá.

A Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, azt azonban az ítéltábla az elsőfokú eljárásban rendelkezésre álló okiratok tartalma alapján a következőkkel tartja szükségesnek kiegészíteni. Az alperes a 2015. december 14-én kelt nyilatkozatával arról tájékoztatta a felperest, hogy a 2015. évi CXLV. törvényben (a továbbiakban: Forintosítási törvény) előírtakra figyelemmel szerződésmódosítási ajánlattal él, amelynek elfogadása esetén a felperes tartozása 124.892 forinttal csökken, a tartozás forintosításra kerül és az ügyleti kamat évi 2% fix kamat lesz, így a felperes 48 hónap alatt köteles megfizetni az 1.041.699 forint tartozását. Tájékoztatta továbbá arról, hogy lehetősége van 30 napon belül a szerződésmódosítási ajánlat visszautasítására, amely esetben tartozása továbbra is a szerződésben eredetileg meghatározott devizanemben áll fenn és az árfolyamkockázatot – forintban történő teljesítés esetén – a továbbiakban is teljes egészében viseli, de lehetősége van a szerződés költségmentes felmondására is. Abban az esetben, ha az előbbi jogaival nem él, a szerződés a tájékoztatóban és az ahhoz mellékelt okiratban foglalt tartalomnak megfelelően módosul úgy, hogy annak csak a módosítással nem érintett részei maradnak hatályosak. Az előbbi nyilatkozat 1. számú mellékletét képezte a módosított tartalmú szerződés. A felperes a neki postai úton megküldött ajánlatot és mellékleteit 2015. december 15-én vette át és nem élt a visszautasítás lehetőségével.

Az így kiegészített tényállás alapján az ítéltábla a felperes fellebbezését alaptalannak találta. Egyetértett az elsőfokú bíróság elutasító döntésével, azonban az elsőfokú bíróság által kifejtett indokoktól eltérő alábbi indokok szerint.

Az ítéltábla abból indult ki, hogy a felperesnek egyetlen, azonos tartalommal előterjesztett, 251.285 forint megfizetésére irányuló keresete volt, amely marasztalási kereset vagylagos jogalapjaként hivatkozott a szerződés létre nem jöttére, illetve teljes, valamint részleges érvénytelenségére. A felperes azonban teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a közös megegyezéssel történő szerződésmódosítással létrejött megállapodást és csak az eredeti, 2008. évi szerződésre volt tekintettel. Ehhez képest nem kétséges, hogy a perbeli szerződés a Forintosítási törvény 1. § -a szerint e törvény hatálya alá tartozott, amelynek 7. § (1) bekezdése szerint a pénzügyi intézmény köteles volt a deviza alapú kölcsönszerződéseinek forintra átváltásához kapcsolódó szerződés módosítását a törvényben meghatározottaknak megfelelően kezdeményezni, míg a fogyasztó a módosított szerződés kézbesítését követő 30 napon belül írásban nyilatkozhatott

arról, hogy a szerződés módosítását nem fogadja el, illetve a szerződést díj- és költségmentesen felmondhatta [Forintosítási törvény 13. § (1) bekezdés]. Abban az esetben viszont, ha az előbbi jogával határidőben nem élt, a Forintosítási törvény 13. § (5) bekezdése szerint úgy kellett tekinteni, hogy a pénzügyi intézmény által megküldött, a törvény rendelkezéseinek megfelelő szerződésmódosításra vonatkozó ajánlatot teljes körűen elfogadta és a szerződés közös megegyezéssel módosult. Mivel a felperes tájékoztatás ellenére nem élt az ajánlat visszautasításának jogával és a szerződést fel sem mondta, felek közötti szerződés 2016. január 15. napjával és 2015. november 30-i hatállyal az alperes ajánlatának megfelelő tartalommal forintszerződésre módosult [Forintosítási törvény 7. § (2), (3) bekezdés].

Az ítéletábra az alábbiak miatt jelentőséget tulajdonított a szerződésmódosítással – ami a Ptk. 240. §-a szerint önálló szerződés is egyben – létrejött megállapodásnak. A Ptk. 2. § (2) bekezdése egyértelműen kijelöli a joggyakorlás kereteit, miszerint a törvényben biztosított jogok szabad gyakorlása csak a jogok társadalmi rendeltetésének megfelelő keretben biztosított és ezen belül lehetséges. Ha a joggyakorlás módja a Ptk. említett rendelkezésében kifejezetten megkövetelt kívánalomnak nem felel meg, akkor az érvényesített jogot, illetve igényt szükségtelen vizsgálni, mert a joggyakorlás meg nem engedett módja – ami előfeltétele az igény érdemi elbírálásának – ezt szükségtelenné teszi.

Adott esetben a felperes a Forintosítási törvényben biztosított lehetőséggel élve minden további nélkül megtehetette volna, hogy a jelen perben előadott álláspontjára, a 2008. november 11-i szerződés létre nem jövetelére, teljes, illetve részleges érvénytelenségére hivatkozással visszautasítja az alperes szerződésmódosítási ajánlatát, azonban ezzel a lehetőséggel nem élt. A tájékoztatást és a szerződés módosított tartalmát magában foglaló okiratot nem vitásan átvette, de nem tett nyilatkozatot arra nézve, hogy a szerződés módosítását nem fogadja el, sőt a szerződésből származó kötelezettségét a módosított tartalomnak megfelelően teljesíti, és a rendelkezésre álló adatok alapján a per megindítását megelőzően semmilyen módon nem közölte azt az alperessel, hogy a 2008. évi szerződést létre nem jöttek, illetve érvénytelennek tekinti. Ilyen körülmények mellett az alperes alappal tekinthette úgy, hogy a felperes a módosítást követően már nem kíván a perben felhozott jogi érvekre hivatkozni, vagyis nem tekinti a szerződést se létre nem jöttek, se érvénytelennek, hiszen módosítani csak érvényes szerződést lehet és az ajánlat nem lett visszautasítva. Nem minősül rendeltetésszerű joggyakorlásnak a szerződés közös megegyezéssel való módosítását követően keresetet arra alapítani, hogy a módosítást megelőző szerződés létre sem jött, avagy teljesen, illetve részlegesen érvénytelen, mert nem lehet a másik szerződő felet olyan hitben tartani – adott esetben az ajánlat vissza nem utasítása, elfogadása révén –, hogy a fogyasztó a szerződés számára kedvező, illetve előnyös módosítását elfogadja, majd ezzel a megelőző magatartással teljesen ellentétesen mégis pénzkövetelést támaszt a szerződés létre nem jöttét és érvénytelenségét állítva, amire a másik fél egy szerződésmódosítást követően nem számított és arra nem is kellett számítani. Mindezekhez képest az ítéletábra azt állapította meg, hogy a joggyakorlás adott módja miatt szükségtelen az igény érdemi vizsgálata, mert a meg nem engedett joggyakorlás csak a kereset elutasítására vezethet. Ennélfogva az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a kifejtett eltérő indokokkal helybenhagyta.

Az ítéletábra észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 15. § (3) bekezdésében foglaltak ellenére az állam által viselendő illetéket összegszerűen nem jelölte meg, amely hiányt az ítéletábra a Pp. 253. § (3) bekezdés utolsó fordulatainak alkalmazásával hivatalból pótolta és az illeték összegét a marasztalási kereset, mint illetékalap szerint állapította meg.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint nem igényelhetette másodfokú perköltsége megtérítését, és köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenység idő- és munkaigénye alapján megállapított perköltsége megtérítésére. A felperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési illetéket a Kmr. 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2018. október 11.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Matosek Edina s.k.. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: